

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
 y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.	PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18
---	--

UN DIA DE SERVEYS.

Ha servit vuit anys al exèrcit y està casat ab la Paula, una xicoteta de Castellá de Nuch que vá venir de criada á Barcelona.

Se diu Sanchez; pero ella l' hi diu Xanxas. Rebutgut de cara, tiesso, ab un bigoti negre com ala de grill y gros que se l' hi menja tots dos llabis y ab unas cellas que sumadas totes dugas venen á representar tant pèl com lo mateix bigoti, 'l pobre Xanxas, fá la seva feyna avall y amunt, amunt y avall, passejantse tot lo dia ab las enguantadas mans á las ancas, y 'ls ulls baixos com si contés las llosas de l' acera.

Sense necessitat de més explicacions, ja haurán compres qu' en Xanxas es municipal. Plogui ó fassa sol, estiu é hivern, aquell es lo seu puesto.

Sembla que quan vá neixe, á Calatorao; una gitana vá dirli:

—Xanxas, quan sigas gran, vésten á Barcelona, y passejante pèl carrer de l' Unió, desde la Rambla al carrer de Arrepentidas, cada dia hi trobarás onze rals. Fins are la predicció 's compleix.

Onze rals en un Barcelona, y sent casat y ab dos criaturas, son bèn poca cosa ¿veritat? Y encare hi ha que treure'n per l' uniforme, pèls guants y pèl llustro de las botas.

Pero menos eran encare sis quartos al exèrcit. Estant de punt, vá coneixe á la Paula: xicoteta fornida com á bona montanyesa, provehida de carns y molt frescassa. Servia á uns senyors de primer pis, y ab tant bona presència á fé 'ls honrava.

Llavors tot eran glorias. Un dia en Xanxas vá ferli l' ullet, vá coneixe ella que anava ab bons fins y vá estimarlo.

Un any y pico de festeig, durant lo qual per la part d' ell tot eran requiebros, que ella pagava ab verdader carinyo, baixantli are una costelleta, are una cuixa de pollastre, de manera que 'l municipal, ab un menjar no més ne tenia prou.

Los requisits de la Paula trets dels principis dels seus amos, venian á ser mostra de acatament al principi de autoritat.

Durant tot aquell temps en Xanxas vá fer economias, realisant ab ellas un dels seus somnis daurats, ó més bèn dit de plata, que de plata y venturer (procedent de una caixa de empenyos) era 'l rellotje que rumbejava, ensenyant la leontina de plaqué entre botó y botó de la cordada livita.

Després tot vá cambiar. Desde que 's trobá condecorat ab la créu del matrimoni pensionada al cap de dos anys ab dos criaturas,

en Xanxas fonia greix á ulls vistos, estava cap-ficat y 'ls péus l' hi feyan mal.

Per un fenómeno estrany que no sé com redimontri podria explicar la fisiologia, 'l pobre municipal al mateix temps tenia mal de cap y ulls de poll, com si la fatalitat hagués volgut que 'l dolor fos complet en tota la persona, es á dir: del cap als péus.

Al passejarse amunt y avall de l' acera, llensava un sospir cada cop que passava per davant de la casa ahont servia y vá coneixe á la Paula.

¿Era un sospir de anyorament?
 ¿Era un ay de tendresa?
 ¿Era una fiblada dels ulls de poll?
 Si tingués lo talent analítich de Zola, facilment ho resoldria; lo qu' es are no m' hi empenyo.

Molts dias, al arribar al cap de l' acera del carrer de Arrepentidas, lo seu passeig coincidía ab lo del municipal de més amunt, un tipo no tant marcial com en Xanxas, efecte de lo que 'ls diré.

Duya aquest altre *individuo del cuerpo* un bigoti gris, més llarch que 'l de 'n Xanxas, ja que las puntas l' hi penjavan pèls dos costats de la barba, y caminava tant encarcerat que per girar lo cap, girava tot lo cos, talment com si 'l bigoti fos de vidre y tingués por de trencarse'l.

Era cap al tart, comensavan á encendre 'ls fanals y 'ls dos agents del municipi ván trobarse sobre la vora de sa respectiva acera, y ván parlar-se:

—¿Qué tienes Sanchez?.. ¿Me sembra que cojeas?
 —Esos cambios de temps me traen loco.
 —¿Tienes ulls de poll?
 —De gallo serán por lo que me apretan.
 —¿Quieres un remey?
 —Hombre, venga.
 —Pues mira, por la noche cuando te vayas al lilit, prens una cebolla blanca... Sobre todo que sea blanca... La partes ¿entens?... y con...
 En aquest punt, se senten crits de «¡Agaféulo!..» «¡Socorro!»

Sorpresa dels dos municipals. Los crits venen de la cantonada del carrer de Arrepentidas y de Sant Pau. Se forma un grupo. En Xanxas y 'l seu socio hi ván corrents.

—Esta vez no dirán que llegamos tarde.
 D' espalllas sobre 'l guarda-rodas, un pobre infelis ab las mans al costat barbotega:—Corréu, ha tombat pèl carrer de Mendizabal.

—Vé en Sanchez...
 —No, vé tú: yo me quedo á guardar al ferit.
 —Pues yo me llevo á la Casa de Socorro por la camilla...
 Un del grupo:
 —Pero corrin ¿qué fán?... Jo hi vist com tombava.

Encare duya 'l gabinet á la má. Si hi ván corrents l' agafarán.

En Xanxas, entre ell:
 —¡El ganivet!.. Yo no voy: los ulls de poll me duelen. L' altre anantse'n á la casa de Socorro.
 —Señores... la humanidad ante todo.

S' ha anat fent fosch: al ferit l' hi han practicat ja la primera cura. Lo pronóstich del metje es reservat.

Los dos municipals tornan á passejarse, com si res hagués sigut. La autoritat ha de ser impassible.

Al del bigoti trencadis un pensament lo consola, 'l de que si no hagués corregut á la Casa de Socorro per la camilla, aquell pobre infelis s' hauria escolat. Y lo que pensa ell: més val la vida de un ignocent que 'l cástich de cent criminals.

Mentres está en tals reflexions, passa—contra las prescripcions de la autoritat—una moxa de rumbo, que ha sortit del niu avants d' hora.

En tant s' ha serenat lo temps, s' han calmat los ulls de poll y en Xanxas está més de filis.

—Sanchez, diu l' altra municipal: que ahí viene un navio de tres puentes.

Y en Xanxas s' arramba á la paret, l' hi deixa puesto y exclama:

—¡Olé, salerol!.. Que si no fueras tan remonona te llevaba á la sombra.

La vida de municipal tè raigs de sombra y raigs de llum.

Son quarts de onze de la nit. Los dos municipals, ja han guanyat lo jornal, y se 'n van á retiro. Tots dos viuhén al carrer de Amalia.

Al passar veuhén llum dintre una taberna de aquells barris.

—Uno que falta á las ordenanzas, diu en Xanxas. Y l' altre truca.

Passa una estona. Torna á trucar. Lo taberner obra. A la taberna no hi ha un ánima.

—Usted tè la luz encendida despues de las déu.
 —Soch á casa mèva y faig lo que 'm dona la gana.

—¿Si? Pues mañana á las doce á l' alcaldia. ¿Lo tiene entés?

Lo taberner se queda renegant y en Xanxas exclama:
 —Hoy es un dia aprofitat.

Faltava l' últim servey. Un berratxo á la cantonada del carrer de l' Aurora.

—¡Eh!.. diu en Xanxas remenantlo ab lo péu. Lo berratxo:

—A mi no ma toca Dios. Levántate.

—Ca no quiero... En Xanxas s' ajup y diu:

—Andrés, ayúdame á ponerlo dret.

Los dos municipals alsan al borratxo, que forceja desesperadament. Per últim quan se véu dret, camas ajudéme... apreta a corre.

Los dos municipals se quedan ribent:

— ¡Borracho más raro!...

— ¡Y como corre!...

Cinch minuts després, al ser davant de ca'n Xanxas l' Andrés l' hi pregunta:

— ¿Quieres hacerme el favor de decirme quina hora es?

En Xanxas va per treure's lo rellotje y 's queda groch, espalmat, veyent que l' hi penja la cadena.

Ab llàgrimes als ulls, pensant que may més tindrà medis per comprar un' altra alhaja exclama:

— ¡Aquel pillo haciendo el borratxo me ha afanat el rellotje!

P. DEL O.

LICEO.—MEFISTÓFELES.

Tres anys feya ja que no haviam sentit aquesta ópera, y naturalment, després de tant temps a tothom li venia de gust.

En Faccio, aquell mestre tant trempat, amich íntim de Arrigo Boito, va lograr que 'ns agradés de cop y volta.

Y vels' hi aquí perque tal vegada 'l dia del estreno varen bellugarse alguns propietaris molt aficionats a la bona música, que de bon matí ja se estaven als por-tichs del teatro per veure si 's podian vendre las localitats, a reserva de anarse'n a seure al vespre per algun racó «drarrós». De aquest modo favorian a la Empresa fent veure que tenia un plé que ab prou feynas li representava mitja entrada.

De totes maneres lo teatro feya goig, y en honor de la veritat lo públich vá surtir molt contentó de la festa.

Lo nou mestre va excedirse a sí mateix, y sense passarse las mans pels cabells, ni fer salts, ni adressarse, y prescindint de tots aquells bolados que fan alguns mestres que volen passar per genis, va dirigir la partitura lo suficientment bé per farnos aixecar del asiento y aplaudir a tothom fins a deixarnos las mans com si acabessim de jugá a pilota.

Al final del delicat coro del prólech, los aplausos no varen tenir més, espera; interrompto... mentjant-se'l. Aixó si 'l públich vá ferlo repetir com també 'l quarteto del primer quadro del acte segon.

Ovació espontánea com la del dijous no 's véu gaire sovint y tots los artistes poden estarne ben contents. Lo teló va alsarse un sens fi de vegadas, perque 'ls artistes poguessen rebre las calurosas felicitacions del públich y 'l mestre també va sortir a saludar arrastrant ab la ma dreta unas calsas de color de xocolata. Dintre d' aquelles calsas s' hi amagava 'l mestre de coros.

Aquell mestre ros que per dirigir una banda (sent prou alt) necessita una tarima, no va sortir. ¡Si n' estaria de cremat!

Está clar: som ó no som guerrerós?

Pero, permétns lo mestre Mancinelli, ja que las cosas volen que fem comparacions. En la nostra pobra opinió es un xicot molt aprofitat y sab com pingú fer rascar los instruments de corda treyant admirables efectes en los *crecendos*; pero ha alcanat en la obra de Boito aquella delicadesa de colorit, aquella finura d' istil que l' autor va imprimir a l' obra y que en Faccio va donarnos a coneixe?

En realitat no, si bé en cambi, com hi dit, ha conegut nostre caràcter meridional y ha sapigut entusiasmar-nos de debó.

Tanti di grazie mio signore, grazie, grazie..... de tots modos s' estima.

En quan als artistes solament demanarém al senyor Vidal que no 'ns balli la seva part. Per semblá un dimoni de bona lley, no es necessari fer *batiment* ni posarse tant com los ballarins, en quarta posició. Per altra part va fer tot quant va estar en sos alcansos per treure bon partit de las sévas facultats vocals que per cert no l' ajudan massa en aquesta partitura.

La senyora Vitali, apesar dels seus anys, nos va semblar una nena; 'l senyor Barbaccini també va tenir moments de verdadera inspiració encare que 'l segon dia va trobarse bastant malament, havent de demaná indulgencia. Los demés artistes, orquesta y coros, ja ho havem dit *¡bien, salao!*

Falta encare parlar de dos cosas: decoracions y trajés.

La Empresa va dir que ho feya tot nou, y a sants y a minyons no 'ls prometis... etc.

No diré que no hi hagués de nou en los trajés, alguna cosota; pero en sa major part estavan cansats de s' r- vir y n' hi havia una gran cantitat que s' hi coneixian los *remiendos*.

En los nous s' hi notava una gran escassés de originalitat y sobradament faltats de gust..... y de caràcter. Potser lo més notable va ser un fulanó que en lo primer acte va sortir ab una paperina de fidéus al cap.

Si va ser fet per fer gracia, havém de confesar que no varem riure gens.

Sápiga 'l senyor que ha fet los figurins, que alló de vestir lo cos de ball fentlos ensenya la camisa, es de molt poca solta y que per semblar dimonis que sols pugui usarse lo negre guarnit de vermell y lo vermell guarnit de negre, es molt casala.

Are las decoracions.

La del prólech es aquella mateixa del ou ferrat; la primera del acte primer es una serie de retalls vells que la major part ja tenen concedida la cessantia fa alguns anys; la segona, es un remendo sobre un altre remendo de un gòtic molt convencional, que 's va confeccionar pel *Quasimodo*; lo més notable de aquest últim remendo es un peix gros d' aram penjat per unas cordas, que gracias que son pintadas, perque sino 'l peix no s' aguantaria apesar de ser d' aram y del verdet que se ha format.

Acte segon ¿saben aquell jardí que apenas l' hi queda color y que *luheix* tant en la *Favorita* y en todas las óperas que surt jardí? Pues aquell mateix. Dos arbres molt simétrichs completan la grandiosa composició d' aquesta decoració que dihuen ser nova.

Ara ve 'l *Sabbat* que es aquell célebre desfiladero del Bröcken, sent d' aquell género de decoracions que sempre fan bon efecte: bastará dir que 'l públich se la va mirá com una cosa cansada de véurela; tal es la pobresa de composició que en ella predomina, y aixó que 's coneix molt bé que l' autor va tenir present unas covas molt célebres que hi ha a Catalunya. Res ho senyala tant com aquella pedreta que forma 'l centro de la bambalina del rompiment de la primera caixa.

La presó del acte tercer: ¡aqueixa si que es notable de debó! Antes era un magatzem de bacallaner, ara es d' un que 's dedica al comer de gallinas y pollastres; fins a má dreta hi té un filat per tancar las que covan; lo pintor va pensar molt bé dugas cosas: 1.ª a una senyora no se la pot fer estar malament, donchs devém arreglarli una mica la habitació; hi posarém cortinas: 2.ª Lo pintor habia llegit lo llibre y recordava molt bé que l' autor en una de las decoracions (acte primer quadro segon) demanava una *Arca*, y deseguida va exclamar: ¡Eureka! Vinga en sentit diagonal una ralla de cassel, al costat una de mangra més ampla y luego una ralleta de mini, y repetida aquesta operació diferentes vegadas, va surtir una sala ab arcoba ab fondo de galliner tant admirable, que 'l mateix Piquet de l' Odeon va assegurar que ell no la faria millor.

Lo *Sabbat clàssich* ó sia 'l primer acte de la segona part, també es una antiga recopilació, escepció feta de un temple grec (al menos me ho penso) en lo qual hi han posat un feix d' herbotas molt gros per disimular los secrets de un arranque de frontó. ¡Bona idea es aquesta! Quant no se sap arquitectura ni perspectiva no s' ha de anar al Liceo a aprendre'n. Si 'l pintor ho hagués fet bé, li haurian copiat; si senyor.

Afortunadament pel *Mefistófele*, la música ho salva tot.

P. A. U.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Mefistófele ha sigut l' aconteixement de la senmana. De manera que un dimoni avuy per avuy s' emporta l' atenció del públich.

Sens perjudici de lo que diu en P. A. U. en article apart, dech fer constar que l' ópera de Arrigo Boito quedarà de repertori en lo Gran Teatro del Liceo. Te un gran alicient: la novedat. No pertany ben bé a l' escola alemana ni a l' escola italiana; participant una mica de totes dugas. Es una barreja ben feta.

Faccio va treurela de pila y Mancinelli l' ha confirmada. Aquell la tractava com una criatura acabada de neixe, ab molta delicadesa. Mancinelli la tracta com un xicot robust, tot ho sacrifica al relléu, al vigor, als efectes. ¿Qui ho fa millor? No ho sé. L' únich que 'm consta es que tant l' un com l' altre han tingut grans ovacions.

S' ha presentat al *Principal* Mr. Nicolay Faure acompanyat de la seva filla Miss Elena.

Nicolay Faure es un prestidigitador com los demés. Pero no té de molt la gracia del Conde Patrizio, ni la destresa del nostre Canonje. Dels jochs de mans que fa n' explica alguns, y altres se 'ls guarda. Molts de aquests últims no té necessitat de explicarlos... ja que s' expliquen ells mateixos.

Nicolay dedicá la segona part de la funció a experiments magnétichs. Miss Elena va deixarse fascinar y un cop fascinada, va caminar, seure, riure, plorar y a pendre posicions extranyas que tots vostés las pendrian també sobre tot si duyan una cotilla construïda a propòsit. Per últim va atravesarli 'l bras ab una agulla. ¡Horror! Pero no va sortirli una gota de sanch, perque l' agulla té una molla y no penetra.

Creguin, senyors, en aquest mon tot es una farsa fins lo magnatisme.

Aixis com al Liceo un dimoni 'ls salva, al Circo un dimoni 'ls pert. Perque es de creure que en aquell

teatro s' hi ha ficat algun dimoni. Una companyia d' ópera molt discreta y molt barata logra omplir lo teatro, y quan sembla que tot marxará, l' únich que marxará y desapareix es l' empresa. Al igual que aquells mallats que tot de un plegat s' animan y 's posan bé y tenen bon aspecte, 'l teatro del Circo 's revifa y mor.

Ho sento, per l' ópera popular, digne de millor sort. Dimecres arribava *Donna Juanita* a la centésima representació.

Y are que digan que aquell espectacle no es *de-cent*. Lo *Brusi* que es qui va comensar a tocar a somatent ab la mateixa campana ab que tantas vegadas toca a missa, 's pot convence de que va perdent l' influencia entre 'l públich barceloní, y que avuy com avuy tenen més eloqüencia las ben tornejas camas de la Matilde Franceschini, que las gacetillas de 'n Cornet y Mas y 'ls articles de 'n Mañé.

Aquest dia un capellá m' ho deya:

— Jo vaig a veure algunas vegadas l' obra de 'n Suppé.

— ¿Voste?

— Si, jo. ¿Qué té d' estrany? Tant en aquella música aixerida filla del ingeni de un compositor, com en aquelles formas agraciadas hi veig l' obra de Déu.

— M' agrada que un capellá parli aixis. Pero ¿sab que 's compromet molt?

— No sé perque.

— Home, per la corona.

— No tinga cuidado, que sempre que hi vaig me poso a l' última fila del *tendido* y no se 'm véu.

— Pél dissapte que vé s' anuncia l' estreno de una revista en un acte y sis quadros que tindrà lloch al Tivoli.

L' anirém a veure.

N. N. N.

EN UN BALL.

(A MA ESTIMADA FINA).

— Ja que som al ball, Ramona y per cert hi ha bona orquesta, anem a ballá una estona?

No 't quedis muda, contesta.

Fa mitj any qu' ab m' ets casada y encare may ho hém probat.

— Estich molt afadigada.

Ca barret, quin disbarat!

— Donchs vaig un rato a passeig;

vindré a buscat dintre una hora.

Si acás tinguessis mareig

surt desseguida defora.

— Escolta, Ramona, escolta;

que hi fas a eix racó tant trista?

— Res, espero a 'n en Batista

qu' ha anat a doná una volta.

— Ballem eix va'z al moment?

Ballemlo... Aquet y cap més.

— Si per desgracia éll vingues

m' alsaria un somaten.

— Alsa't prest, no 't resisteixis

ja acabarém tot seguit.

— Quan arribi 'l méu marit

sobre tot no 'm descubreixis.

PATOT.

ESQUELLOTS.

¿Es cert lo que m' han dit?

— Ho pregunto a voste, D. Ignasi, si senyor, a voste mateix. M' ho han dit y no ho puch creure.

M' han dit que per res del mon voldria ser arcalde, que no 'n seria ni per tres duros diaris.

¿Ni per tres duros?

— Bueno, si s' ha de afejr una pesseta més, que vingan a trobarnos.

— Però aixó sí: ab una condició: hem de cobrarnosla ab caricaturas.

Lo ball de la Candelera va véure's molt concorregut per més de 5.000 personas.

— Van donarme catorze trepitjadas... vaig contarlas: deya un corridó.

— ¡Amigol si que 't vas divertir!

Per trobarme fora de Barcelona no vaig poder assistir al concert de guitarra que 'l concertista Sr. Tárrega va dedicar a la premsa barcelonesa.

En part ho sento.

— Conech al Sr. Tárrega desde l' any 78 y sé que en aquell temps valia molt. Se 'm diu que ha progressat y qu' está en l' apogéu del talent.

— Per altra part, crech que no 'm fallará ocasió de tornar-lo a sentir en algun concert públich.

Un amich que va sentirlo m' deya:

— Desenganyá't, a l' any 78 era Tárrega; pero avuy es Zaragoza.

— ¿Cóm s' entén?

—Si home, avuy es al cap de la linea; ja no pot aná més enllá.

—Tárrega, deya un literat, ha fet lo que 'l duch de Rivas ab la poesia. La guitarra es un instrument romántich. Donchs bè: ell hi toca pessas clássicas.

Y prou per avuy.
Que com hi dit, un altre dia parlarem mes detingudament de aquest artista.
Ell que toqui la guitarra tant bè com diuhen y eom jo sè que ha de tocarla.
Y la premsa tocará 'l bombo.

Afeccions:
Durant la present senmana, s' han donat alguns casos d' indigestió d' esperansas en lo cassino conservador de sobre 'l Cafè de la Perla, Rambla de Canaletas. En aquell mateix local se senyalan molts candidaturas aguda.

En cambi, en lo cassino de damunt de can Justin, hi ha molts cassos de anèmia y algun cas de hidrofòbia.

Un socio de aquell cassino cantava desde 'l balcó: ja pegan los turronaires; ja s' acaban los turrons.

Ab los conservadors tot puja: la bolsa y 'ls comestibles.

Are diu que fins pujarán los barbers.
Fins are l' afeitarse valia un ral, y are tractan de posarho á ral y mitj.
Que ho vajan fent aixís.
Y fins los capellans se deixarán la barba.

L' altre dia á la Rambla van entregarme un prospecte de «Ortiz, professor de danza de salon de la distinguida sociedad.»

En ell hi ha un párrafo que diu:
«Método fácil para personas de edad avanzada que por capritxo ó humorada gusten poseer dicha instrucción.»

Me sembla que 'l Sr. Ortiz farà pochs deixebles.
Perque avuy tothom la balla... magre.

Un miracle:
«En l'iglesia de Sant Jaume, deya un diari local, ahir diumenje vá desapareixe 'l relòtje de la butxaca d' un feligrés.»

¿Creuhen vostés qu' es qüestió d' un lladre?
Donchs s' equivocan. ¿Lladres á l' iglesia? Imposible.
Aixó es que 'l feligrés resava ab tanta devoció que l' ardencia del cor vá fòndreli 'l relòtje.

Diumenje havia d' haverhi eleccions.
Y no vá habernhi per falta d' electors.
Las Cortes están próximas á ser disoltas y 'l diputat que hagués sortit era mort com tots los morts.
¿Llástima que no haja sortit algú!
Aquest diputat fetu hauria representat lo verdader cos electoral.
Los electors del Cementiri.

Diuhen los periódichs:
«El Sr. Tort y Martorell ha marchado otra vez á Madrid.»

Aquí del ditxo:
«Com més xica es la nou més ramó móu.»

No hi ha com tenir sort.
Tothom sab que en molt poch temps anys endarrera D. Ignaci vá treure dugas rifas.
Donchs b', en la sessió del dimars van omplirse per sorte'g déu vacants que hi havia en la Junta de vocals associats.

Y una de las holas que van sortir era la de D. Ignasi Fontrodona.

Tremolant com fulla al arbre molts concejals varen di:
—Ja s' acosta... ja s' acosta... ja s' acosta cap aquí.

Se queixa el Diluvi de que un telégrama dirigit clarament al carrer del Marques del Duero no arribés al seu destino.

Donchs donga gracias á Dèu.
Lo estrany es que no 'l duguessen á Madrid, y no 'l deixessen sobre 'l sepulcre del general Concha.
¿Perque quan los nostres empleats se posan á fer las cosas ben fetas!

L' escena á Cadaqués.
Lo rector es á l' iglesia y está dihent la missa primera.
Y 'ls lladres son á la rectoria y l' hi escuran la casa.

Entre 'ls objectes que van robarli s' hi conta un Sant Cristo d' or de inapreciable valor.
¡Ojo al Cristo!

Es de créure que d' aquí en avant quant los rectors digan missa y deixin sola la rectoria, al girarse per dir *Dominus vobiscum*, exclamarán:

—Espérense un moment, que m' arribo á dá una vista á casa. Luego torno.
Fiate en la Virgen... y no corras.

S' ha sorprès una fábrica de moneda al carrer dels Ases.

Després del descubrimet, devian dir los criminals:
—Mare de Dèu qu' hém sigut ases.

Un polítich sense conciencia s' ha fet conservador y 's disposa á presentarse candidat per un districte de fora.

—Pero ¿qué no véus que allá no 't coneix ningú? l' hi diu un amich.

—Millor.
—Ja tens rahò que si 't coneguessen... Pero ¿ab qué contas?

—Ab una promesa.
—¿Qué 'ls prometerás?
—Un ferrocarril.
—¿D' interés local?
—No: de interés electoral.

QUÈNTOS.

L' anterior es aragonesa.
La present será andalusa.
Se tracta de un carreter que passant per un dels carrers de Gibraltar se l' hi encalla 'l carro quant tot de un plegat se véu rodejat de un quants senyors perteneixents á la societat protectora de animals.

A Inglaterra, y per consegüent á Gibraltar, se castiga ab duresa 'l mal tractament dat á las bestias.

L' andalús se tréu lo barret y acostantse á la mula, l' hi diu:

—¿Me harías tú er favor de andar, hija de miz entrañas? Anda tu ya zolita y vámono.

Y acostantse á l' orella, l' hi diu ab véu baixa:
—En cuanto que zargamos por las ajueras te reviento.

Un bisbe visita la diocèssis, y trobantse en la sagristia de l' iglesia de un poble:

—¡Vaya un calze més grós que gasta, señor rector!

—Es que aquest poble es terra de vi.
—Y vosté ¿no sab que 'l vi de la missa es la sanch preciosissima de Nostre Senyor Jesucrist?...

—Si senyor que ho sè, y á fé l' hi dich que de aquesta sanch me 'n beuria un vuité cada dematí.

Dos pagesos menjan en una fonda.
Després de dinar, lo mosso 'ls tréu un platet ab escuradents, y un dels pagesos que may se n' ha vistas de més frescas se 'n posa uns quants al plat y tracta de partirlos ab un ganivet.

Al observarho l' hi diu l' altre:
—Burro ¿qué no sabs que aixó no 's menja? ¡Aixó 's xucla!

Un comerciant té una filla y aquesta filla... etc.
Lo s' u pare al notarho está desesperat.

—¡Desgraciada! ¿Es aquesta la manera de portarse? ¿No t' hi dit una y mil vegadas que 'l millor capital de una noya era l' honra?

La senyoreta:
—Ay, ay, hi seguit los t'ens principis. ¿No dius sempre que al capital se l' ha de fer produhir?

Un vehi al arribar á casa sèva troba la porta del pis oberta y nota que l' han robat.

Se 'n vá al govern civil y dirigintse á un inspector de policia, l' hi diu:
—Senyor, acaba de cometre's un robo.

—¿Un robo? exclama l' inspector contrayent las cellas. Pues bueno que me 'n donguin part inmediata-ment.

Era un pare distret.
Tot de un plegat, al penetrar á la sala de casa sèva, sorpren á la sèva filla festejant ab un jove.

—¡Bé! exclama y 's crusa de brassos.
La noya fuig y 's fica al seu quarto.
Lo jove 's queda sol, gelat, davant del pare.

Aquest l' agafa pèl bras y arrastrantlo diu:
—Arri, ¡al carrer!

Pero es tant distret, qu' en compte de llansarlo al carrer, lo tira dintre del quarto de la sèva filla.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.
Si es que vols sentí 'ls acorts de ma dos-quarta espalllada escóltam una estoneta dessota de l' enramada.

¿No véus velat pèl fullatje un prima-dos de farina?
Hi hu-quarta una total qu' es jay! una hermosa nina.

Calla, espera y si 'ns observa vindrá hasta aquí 'l mèu amor. Mes ay, vé 'l prima-dos-terça com sempre, de mal humor.

PEP DEL SIL.

II.
—Tres-quart hu invers la Total, deya Hu-dos-tres l' altre dia: si 'm vo'gués m' hi casaria puig la tinch per molt formal.

M. RABUGEN.

ANAGRAMA.

A la Tecla, ho dich de serio, l' hi tinch un total tant gran, que ab tot y ser parent d' ella si es que 'm vol, m' hi vull casar. Passo per anar á Tot segons me digué en Total, que la passió que l' hi porto per res ha de recular.

F. ALBERTI Y J.

MUDANSA.

Un xiquet t' hi has de pensá antes de res tot ab a: qu' es consonant veurás bé lo total posat ab e: puig l' altre dia en Magi m' ho vá tot posat ab i; y qu' es musical veig jo lo total posat ab o.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 —Nom d' home.
2 1 5 6 2.—Id. de dona.
2 1 2 3.—Id. de home.
2 1 2.—Id. de dona.
6 2.—Nota musical.
3.—Consonant.

J. PRATS Y N.

CONVERSA.

—Sabs qui s' ha mort Isidoro?
—Si, ta mare vá fermhe saber.
—Es que si no ho hagnesses sabut...
—Donchs t' hi enganyat: no ho sé.
—Qui es?
—Tots dos ho havém dit.

SARAHISTA VELL.

ROMBO.

Omplir los punts ab lletras de manera que llegidas horisontal y verticalment digan: 1.ª ratlla. Una lletra: 2.ª Ape-llido: 3.ª Capital: 4.ª Un número y 5.ª Una consonant.
UN TENORIO.

GEROGLIFICH.

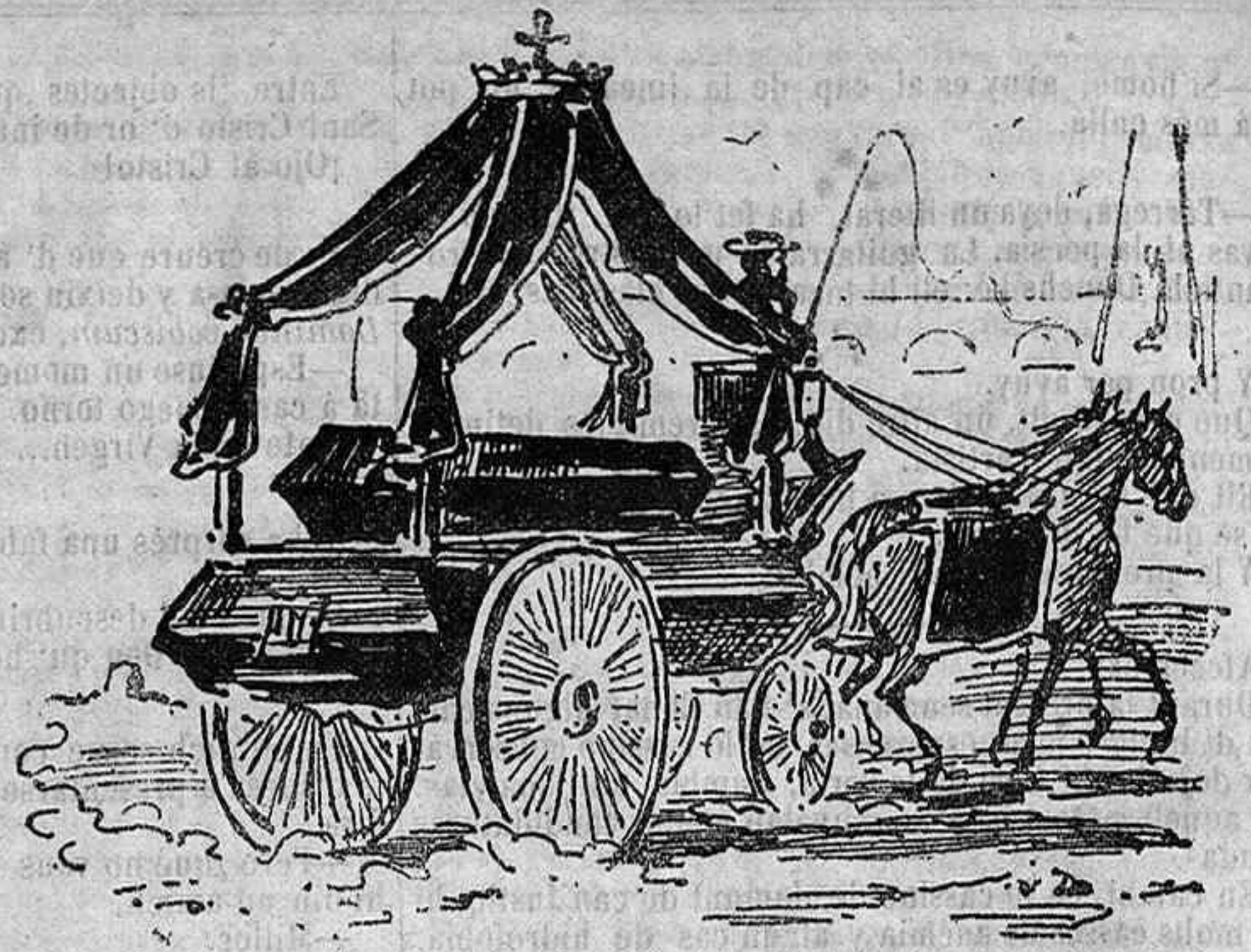
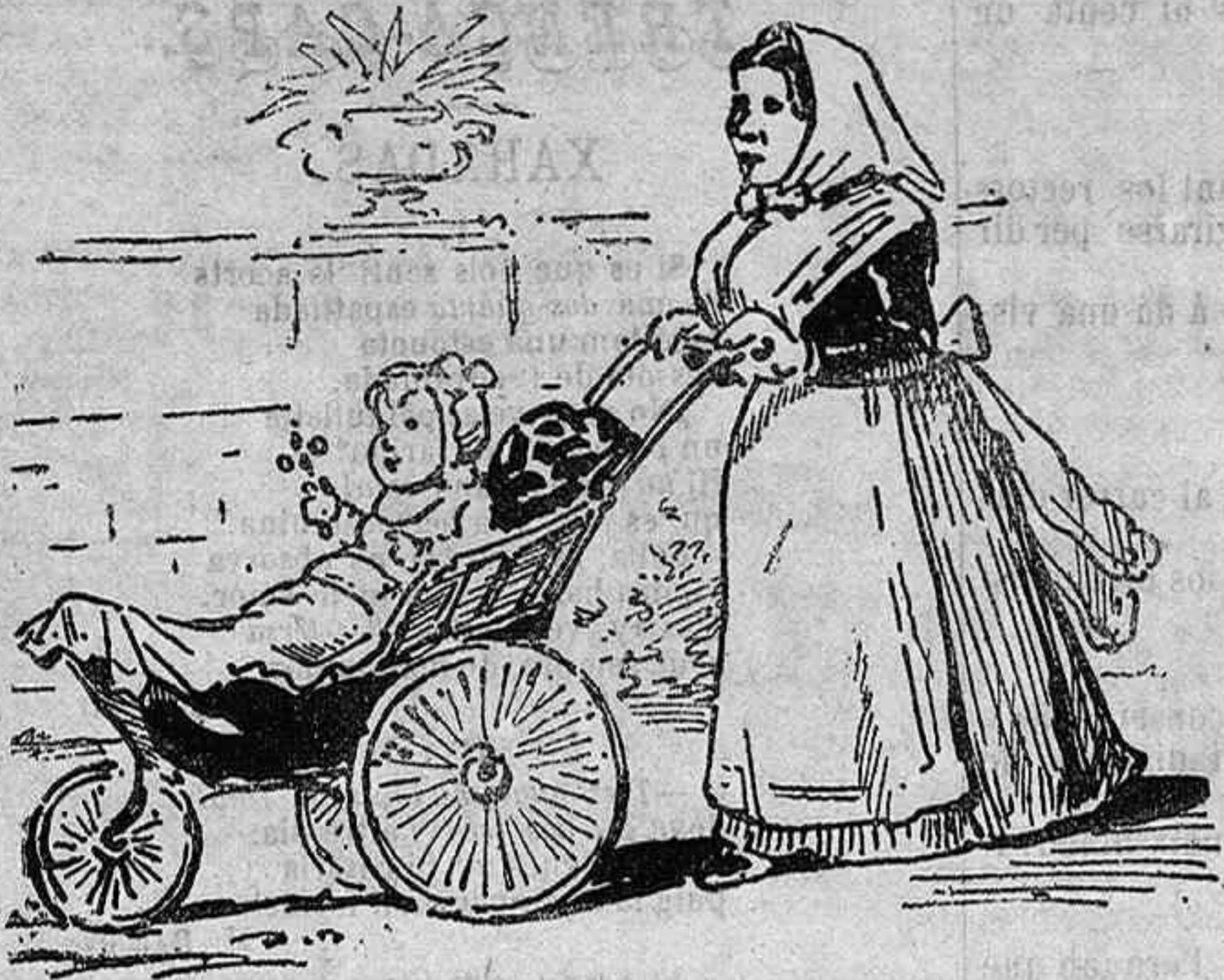
PTNC
II
mestre
GALOP

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

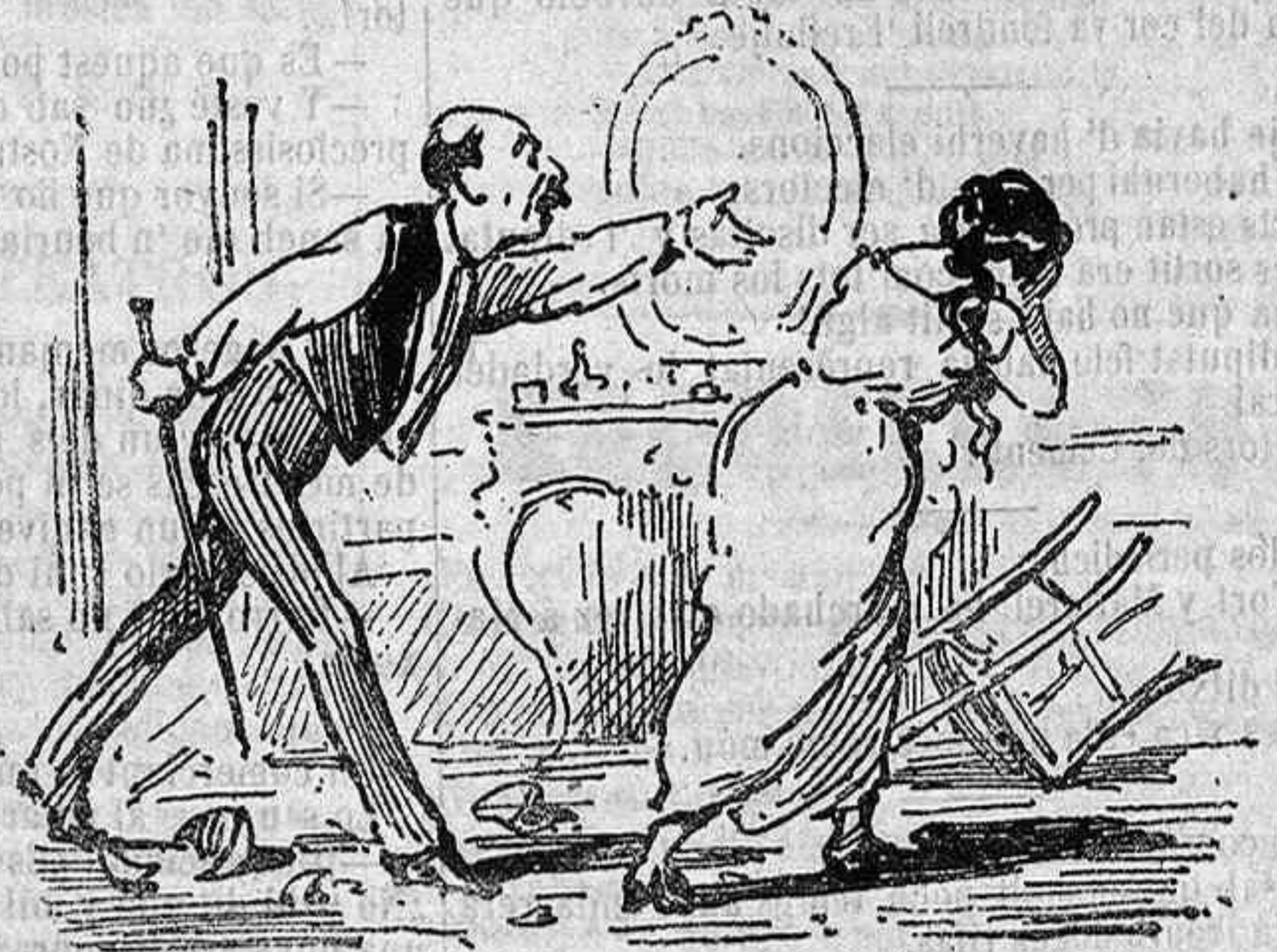
- XARADA 1.ª—A-gui-la.
- ID. 2.ª—Ca-ball.
- MUDANSA.—Mal-Mel.
- ANAGRAMA.—Martos-Mostras-Mortas.
- CONVERSA.—Amelia y Sarriá (lletras inicials y finals).
- ROMBO.—
R
M O L L
R O S E R
L L E T
R
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Anselmo.
- GEROGLIFICH.—Pèls joves, ancha Castilla.

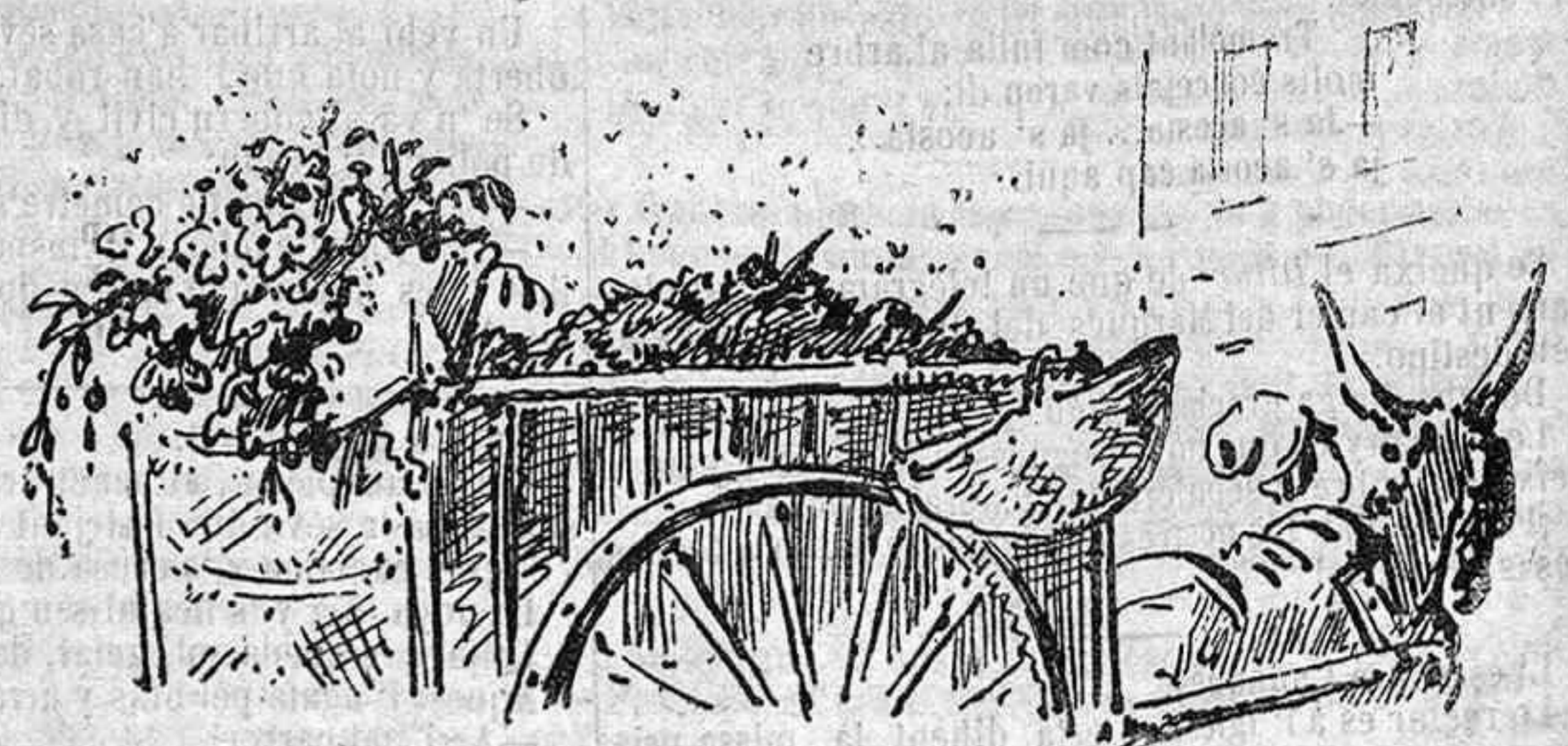
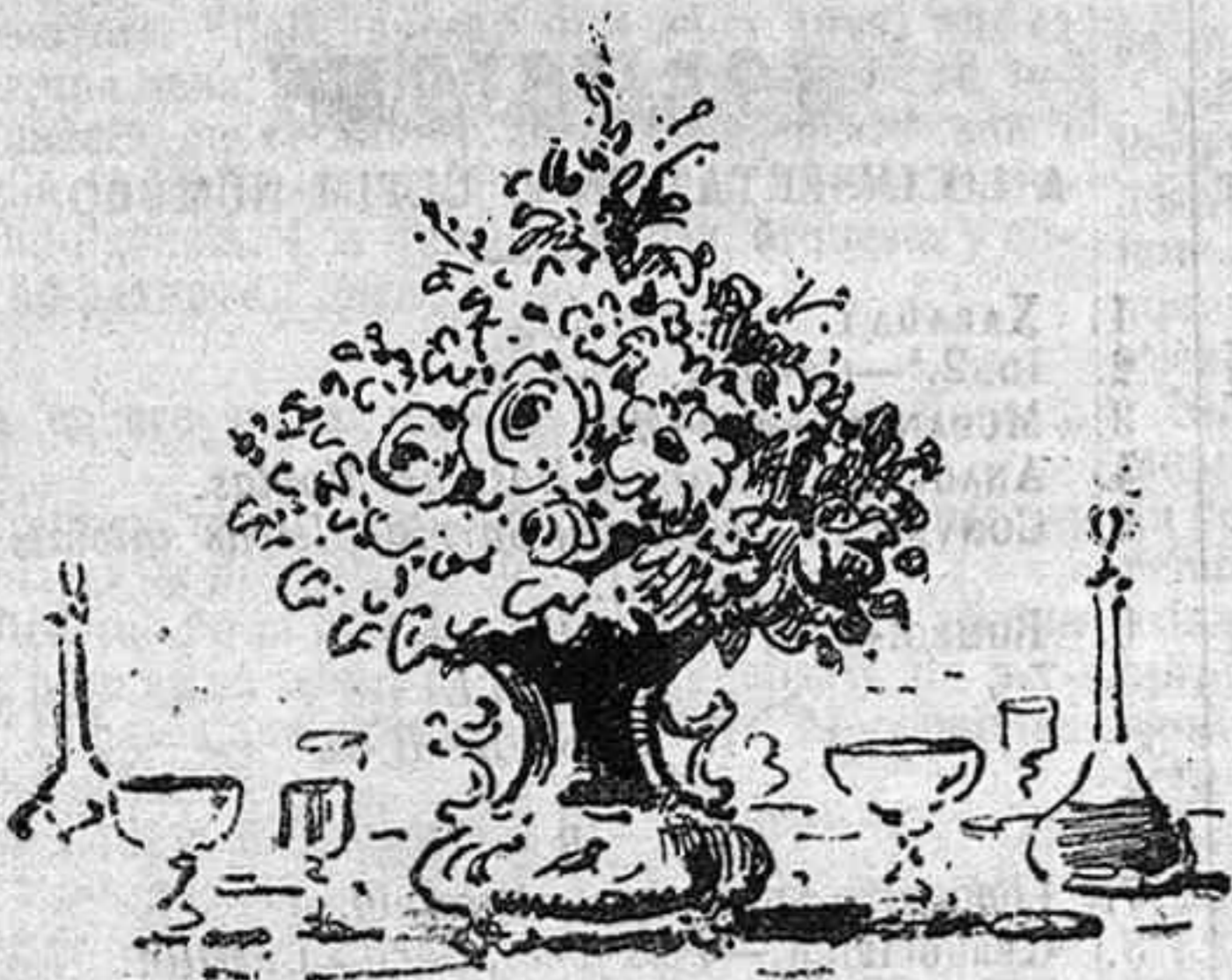
De la vida.

De l' escola.

Del matrimoni.

De un ram de flors.